Kunduzun Battaniye Kalesi

Ebru Mina TOMURCUK

Kunduzun Battaniye Kalesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yağmur çatıya minik parmaklar gibi tıp tıp vuruyordu. Kunduz pencereden dışarı baktı ve iç çekti. "Bugün dışarıda oynayamayız," dedi. Yassı kuyruğuyla hafifçe yere vurdu. Ama Kunduz yerinde duracak biri değildi. Meşgul ve akıllıydı, bir şeyler inşa etmeyi çok severdi. "Ne yapacağımı biliyorum!" dedi kocaman, ön dişli bir gülümsemeyle. "Hadi bir battaniye kalesi yapalım!"

Kunduz kırmızı ekose flanel gömleğini giydi ve mavi alet önlüğünü beline bağladı. Kollarını sıvadı. Sonra bulabildiği bütün battaniyeleri topladı. Birini masanın üstüne, bir diğerini iki sandalyenin üstüne serdi. "Harika bir kale olacak," dedi. Parlak ela gözleri ışıldadı. Yağmur yağmaya devam ediyordu ama Kunduz'un hiç umurunda değildi.

Kısa süre sonra kale büyük ve sallantılı bir hal aldı. Kunduz geri çekilip baktı. "Daha fazla battaniye lazım," dedi. Bir yorganı kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırdı. Buraya bir yastık, oraya bir minder ekledi. Kale genişledikçe genişledi, yükseldikçe yükseldi. "Ama biraz dağınık oldu," dedi Kunduz, küçük yuvarlak kulağını kaşıyarak. "Biraz yardıma ihtiyacım var." Tam o sırada kapı çalındı.

Misk Sıçanı kapı aralığında duruyordu; hardal sarısı örgü yeleğini ve yeşil atkısını giymişti. Yuvarlak gözlüklerinde yağmur damlaları vardı. "Merhaba Kunduz," dedi. "İçeri girebilir miyim?" Uzun ince kuyruğu arkasında kıvrılmıştı. "Elbette!" dedi Kunduz. "Bir battaniye kalesi yapıyorum ama pek de doğru olmadı." Misk Sıçanı koyu, dost canlısı gözleriyle kaleye baktı. "Yardım edebilirim," dedi.

Misk Sıçanı kalenin etrafında dolaştı. İçine ve dışına baktı. "Bir fikrim var," dedi. "Herkese sıcacık küçük odalar yapabiliriz." Kunduz'un gözleri parladı. "Odalar! Ne akıllıca bir fikir!" Birlikte bir battaniye sererek küçük bir oda yaptılar. Misk Sıçanı kapı olarak bir minder kullandı. "Burası okuma odası olabilir," dedi. Narin patileri hızla çalışıyordu.

Onlar çalışırken kapı yeniden açıldı. Tavşan içeri hopladı, uzun kulakları seğiriyordu. Üzerinde minik turuncu düğmeli gök mavisi tulum vardı. "Atıştırmalık getirdim!" dedi bir sepet kaldırarak. "Ve kaleyi görmek istiyorum!" Kıkırdadı ve kabarık kuyruğunu salladı. "Gel içeri!" dedi Kunduz. "Odalar yapıyoruz!" Tavşan içeri hopladı ve kocaman kahverengi gözleriyle etrafa baktı.

Misk Sıçanı Tavşan için küçük bir oda yaptı. İki sandalyenin üstüne bir battaniye serdi ve yumuşak bir yastık ekledi. "Burası senin atıştırmalık odan," dedi. Tavşan patilerini çırptı. "Mükemmel!" diye ciyakladı. Sepetini yere koydu ve atıştırmalıkları düzenledi. "Artık hem yiyip hem oynayabiliriz!" Kunduz sırıttı. "Bu kale gittikçe daha güzel oluyor!"

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu ama kalenin içi sıcak ve kuruydu. Tavşan onlara meşe palamutlarıyla bir oyun gösterdi. Palamutları yerde yuvarladılar. "Sıra bende!" dedi Kunduz. Bir palamudu tam battaniye duvarına doğru yuvarladı. "Eyvah!" diye güldü. Misk Sıçanı kıkırdadı. "Sorun değil. Düzeltebiliriz." Nefesleri kesilip kıkırdamaktan yorulana kadar oynadılar.

Sonra bir kapı daha çalındı. Gelen Kirpi'ydi; mor örgü şapkasını ve minik yeşil botlarını giymişti. Biraz utangaç görünüyordu. "Gülüşmeler duydum," dedi yumuşak bir sesle. "İçeri girebilir miyim?" Yuvarlak, dikenli bedeni kıpırdandı. "Elbette!" dedi Kunduz. "Herkese yerimiz var!" Kirpi içeri girdi ve küçük siyah gözleriyle etrafa baktı. "Ne kadar sıcacık," diye fısıldadı.

Misk Sıçanı Kirpi'nin biraz kaybolmuş gibi göründüğünü fark etti. "Sana özel bir oda yapalım," dedi. Sessiz bir köşe buldu ve küçük bir kutunun üstüne bir battaniye serdi. Yumuşak bir minder ve küçük bir fener ekledi. "Burası senin hikâye odan," dedi. Kirpi'nin yüzü aydınlandı. "Hikâyeler için mi?" diye sordu. "Evet," dedi Misk Sıçanı. "Burada hikâyeler anlatabiliriz."

Kirpi sıcacık köşesine yerleşti. Diğerleri etrafına toplandı. Tavşan atıştırmalıkları dağıttı. "Bize bir hikâye anlat, Kirpi," dedi Kunduz. Kirpi bir an düşündü. Sonra başladı. "Bir zamanlar küçük bir kale varmış..." Sesi yumuşak ve sıcacıktı. Herkes dinledi. Dışarıda yağmur tıp tıp vuruyordu ama kimse fark etmedi. Hikâye odası dünyanın en güzel yeri gibiydi.

Hikâyeden sonra daha çok oyun oynadılar. Kalenin içinde saklambaç oynadılar. Tavşan bir battaniyenin arkasına saklandı. Kunduz bir minderin altına saklandı. Kirpi hikâye odasına saklandı. Misk Sıçanı hepsini buldu. "Bu işte çok iyisin!" diye güldü Kunduz. Misk Sıçanı gülümsedi. "Hafızam iyidir," dedi. Gülmekten yanları ağrıyana kadar oynadılar.

Öğleden sonra su gibi akıp geçti. Kale battaniye ve yastık yığınıydı ama mutlu bir yığın. Kunduz arkadaşlarına baktı. Tavşan bir atıştırmalık çiğniyordu. Kirpi başka bir hikâye anlatıyordu. Misk Sıçanı düşen bir battaniyeyi düzeltiyordu. "Bu şimdiye kadarki en güzel yağmurlu gün," dedi Kunduz. "Ve bunların hepsi senin sayende, Misk Sıçanı. Kaleyi sen özel yaptın."

Misk Sıçanı gülümsedi ve gözlüklerini düzeltti. "Hepimiz özel yaptık," dedi. "Ben sadece odaları ekledim." Kirpi başını salladı. "Ve hikâyeleri," dedi. Tavşan kıkırdadı. "Ve atıştırmalıkları!" Hepsi güldü. Dışarıda yağmur hâlâ yağıyordu ama kalenin içinde her şey aydınlık ve sıcacıktı. Dostluk kasvetli bir günü harika bir maceraya dönüştürmüştü.

Öğleden sonra akşama dönerken arkadaşlar kalenin içinde birlikte oturdular. Daha çok hikâye ve atıştırmalık paylaştılar. Günün en sevdikleri kısımlarını konuştular. "Odaları yapmayı sevdim," dedi Misk Sıçanı. "Oyunları sevdim," dedi Tavşan. "Hikâyeleri sevdim," dedi Kirpi. "Ben hepsini sevdim," dedi Kunduz. "Ama en çok, hepsini sizinle paylaşmayı sevdim."

Yağmur durdu ve güneş bulutların arasından göründü. Ama kimse kaleyi terk etmek istemedi. İçeride kaldılar, sıcacık ve mutlu. "Bunu tekrar yapmalıyız," dedi Tavşan. "Evet," dedi Kirpi. "Bir sonraki yağmurlu günde." Kunduz başını salladı. "Dostluk basit etkinlikleri özel kılar," dedi. "Arkadaşlarla paylaşıldığında basit bir battaniye kalesi bile harika bir yere dönüşür." Ve hepsi aynı fikirdeydi.